

Отличителните чърти на човѣка.

Издание на просвѣтния комитетъ.
София — 1927.

Отличителните чърти на човѣка.

Въ свѣта има три важни нѣща. Този човѣкъ, който ги знае, е щастливъ, а който не ги знае, е нещастенъ. Този, който ги изучава, просвѣщава се, а който ги заминава, безъ да имъ обрѣща внимание, негѣжа остава. Може да запитате: кон сѫ тѣзи три важни нѣща? — Тѣ иматъ много имена, но никой още не е казалъ сѫщинското имъ име. Тѣхъ кръщаватъ съ различни псевдоними. Когато земледѣлецътъ пълни хамбаря си съ жито, за кого прави това? Когато бакалинътъ пълни бъчвитъ съ маслини, а кошниците съ ябълки, круши, сливи, портокали, лимони и редъ други плодове, за кого прави това? — Все за нѣкого се върши всичко това. Когато нѣкой човѣкъ влѣзе въ хамбаря на земледѣлеца, или въ нѣкоя бакалница, този земледѣлецъ, както и този бакалинъ веднага прѣдлагатъ услугите си. Защо? Защото купувачътъ носи едно прѣпоржително писмо. Търговецътъ отваря прѣпоржителното писмо и споредъ него, или се затваря, или се отваря широко и започва да дава, да служва най-любезно. Ако писмото му се харесва, той става много услужливъ, туря отъ стоката си на вѣзници, тегли и казва: пакъ заповѣдай! Кое е това прѣпоржително писмо за човѣка? — Неговото сърце. Нѣмате ли това прѣпоржително писмо, бѫдете увѣрени, никждѣ въ свѣта нѣма да ви приематъ. При който бакалинъ и да отидете, съ който земледѣлецъ и да се срещнете, вие ще получите нѣщо отъ тѣхъ, само ако имате това прѣпоржително писмо. Само на такива хора се дава. Иначе, излишъкъ въ свѣта нѣма. Онѣзи пѣкъ, които нѣматъ прѣпоржителни писма, ще чакатъ, докато се раздаде на първите, и ако остане нѣщо, то ще бѫде за тѣхъ.

Мнозина питатъ: животътъ не може ли да се развива и по другъ начинъ? — Животътъ може да се развива само по единъ начинъ. Развиването въ много посоки не е правилно развитие. Животътъ е изложба на великото цѣло. Когато срещнете нѣкой човѣкъ, вие търсите въ него само една отличителна чърта, не повече. Ние любимъ въ човѣка малкото, а не многото, което той съдѣржа. Човѣкътъ не седи въ много знания, нито въ много добродѣтели, нито въ много сладки думи, които може да изкаже. Нѣкой човѣкъ може да напише само двѣ думи и да му повѣрватъ, когато другъ може да напише хиляда думи и пакъ да не

му върватъ. Значи, не е въ многото. Нѣкой човѣкъ като те погледне, повѣрва те и те обикне. Коя е причината затова? Той казва: въ лицето на този човѣкъ има нѣщо спокойно, тихо. Дѣ е това спокойното, на кое мѣсто въ човѣка седи то?

Слѣдователно, има три нѣща, които отличаватъ човѣка. Числото три е живо число. Азъ го раздѣлямъ на три части: единицата, творческиятъ принципъ на това число е горѣ въ челото; двойката е въ носа, тройката е въ подбрадника, т. е. самата брада у човѣка. Сжцинскиятъ човѣкъ е поставенъ въ челото; растенията сѫ поставени въ носа, както и въ самото му лице. Подъ думата „носъ“ разбирамъ и областта на скулите. Животните сѫ поставени подъ носа, въ брадата именно. Когато човѣкъ се умори, иска да си почине подъ нѣкое сѣнчесто дърво. Това сѣнчесто дърво у човѣка е неговиятъ носъ. Затова, ако вие искате да си починете, вземете едно огледало и започнете да си гледате носа, да го пипате. Така вие ще си починете подъ вашето сѣнчесто дърво. Когато човѣкъ се оглежда, не иска да го виждатъ други хора. Той тѣрси скрито мѣсто да се оглежда, защото тамъ, дѣто има много свѣтлина, човѣкъ не може да се види добре. Ако свѣтлината прониква всички области на вашето тѣло, вие не можете да видите образа си. Ето защо, трѣбва да има нѣщо тѣмно, върху което образътъ ви да се отрази.

Та когато ние казваме, че въ живота на човѣка трѣбва да има скрити нѣща, то е съ огледъ на това, скритото да послужи като сѣнка, върху която образътъ може да се отразява. Безъ сѣнка хората на земята не могатъ да се познаватъ. Въ живота трѣбва да има силни контрасти.

Сега хората често говорятъ, че трѣбва да бѫдатъ добри. Добрите хора живѣятъ въ силни контрасти. Тѣ сѫ хора на противоположностите. Като казвамъ, че тия хора се движатъ въ противоположностите, въ двата полюса на живота, не разбирайте, че тѣ сѫ въ положението на воденицата, която като мѣли брашното¹ дрънка, работи и слѣдъ това спира. Когато воденицата прѣстане да работи, тя вече е умрѣла. Когато отново започне да дрънка, да работи, тя възкръсва. Азъ не говоря за тѣзи двѣ състояния, въ които има прѣминаване отъ животъ въ смърть и обратно. Въ живота на противоположностите не трѣбва да има смърть. Кое нѣщо е воденицата въ човѣшкия животъ? — Това е неговиятъ стомахъ, който постоянно дрънка. Това дрънкане е цѣла музика. Оттукъ ние казваме, че листата на растенията въ природата говорятъ само за необходимостта отъ храна, която необходимостъ е присѫща и на човѣка. За да

бъде човѣкъ щастливъ, той всѣкога трѣбва да се храни. Човѣкъ е едно всеядно животно, което постоянно яде. Нѣма даже една секунда въ живота на човѣка, прѣзъ която той да не яде. Всѣко знание, всѣка мисъль, всѣко чувство у човѣка, това е единъ обѣдъ. Нѣкои казватъ: ние сме отъ тѣзи хора, които не ядатъ много. Не, всеядно животно е човѣкътъ, той всичко яде. Хората страдатъ, понеже не си дояждатъ, а не си дояждатъ, понеже яденето не е хубаво сготвено. Защо не обичашъ нѣкой човѣкъ? Защо не го харесвашъ? — Не е хубаво сготвилъ. Четешъ нѣкой философъ, не го харесвашъ. Защо? Защото не е сготвилъ хубаво. Четешъ нѣкой поетъ, не го харесвашъ. Защо? Защото не е сготвилъ хубаво, не описва добрѣ нѣщата. Всѣка поетическа мисъль, въ която има форма, съдържание и смисъль, е хубаво сготвено ядене. А засега всички хора на земята и философи, и писатели, и проповѣдници, и майки, и бащи сѫ кашавари. Той вземе хартия и перо, топне перото въ мастилото и пише. Отъ такова писане каша излиза. Мастилото е маслото на яденето. Искашъ ли да напишешъ нѣщо хубаво, не взимай никакво мастило. Пиши съ свѣтлина! Нека тя ти служи вмѣсто мастило.

Докато ние имаме повърхностни схващания за живота, всѣкога ще се намираме въ едно вжтрѣшно противорѣчие. Въ сегашния животъ има недоимѣкъ, отъ който хората страдатъ. Въ свѣта има достатъчно Любовь, но малко хора има, прѣзъ които тя може да минава. Затова именно повечето хора страдатъ отъ недоимѣкъ. Такъвъ недоимѣкъ сѫществува и въ умствения, и въ волевия животъ на човѣка. Въ тия три нѣща именно се различаватъ хората едни отъ други. Вие, запримѣръ, имате приятель, когото обичате. Какво именно обичате въ него? Нѣкой пжть отличителната чѣрта на вашия приятель е неговото чело, неговиятъ умъ; нѣкой пжть отличителната чѣрта на вашия приятель е неговиятъ носъ, неговото сърце; нѣкой пжть отличителната чѣрта на вашия приятель е неговата брада, неговата воля. Нѣкога, обаче, отличителната чѣрта на вашия приятель може да бѫде ржката му. Въ този смисъль ржката прѣставлява волева проява. И въ ржката сѫщо ще намѣрите числото три: отъ рамото до лакета, отъ лакета до китката, отъ китката до края на прѣститѣ. Като разглеждате прѣститѣ, и въ тѣхъ ще намѣрите числото три. И тѣй, това, за което обичате вашия приятель е неговата отличителна чѣрта, къмъ която вие несъзнателно насочвате погледа си. Има хора, на които вие разглеждате задната часть на главата. Защо? Защото отличителната имъ чѣрта е на това място. Вие разглеждате какъ е устроена задната часть на главата му.

Казвате: тази глава ми харесва. На други хора вие разглеждате главата отстрани, на трети — лицето и т. н. Какъвъ тръбва да биде погледа ви? — Хората отправятъ единъ къмъ другъ различни погледи.

Ще ви запитамъ: споредъ тази дълбока наука на живота, по какво познавате, че вие сте същиятъ човѣкъ, който бѣхте вчера? Коя е отличителната ви неизмѣнна чѣрта? Едно врѣме гласътъ ви бѣше тѣнъкъ, слабъ, вие бѣхте дѣти. Сега гласътъ ви е станалъ дебелъ, ржѣтъ ви сѫ измѣнени, а при това твърдите, че сте все същиятъ човѣкъ. Ако сте същиятъ човѣкъ, у васъ ще остане една неизмѣнна основна черта. Коя е тази основна чѣрта? Човѣкъ се познава по двѣ нѣща: като стане сутринъ, той съзнава за себе си, че е станалъ по-добъръ, или по-лошъ. Туй му служи за мѣрка. Ако нѣма тѣзи двѣ точки, той ще се забрави, не ще може да се познае. Единъ отъ виднитѣ американски философи, професоръ Браунъ, като прѣподавалъ веднѣжъ на студентитѣ си, обѣркалъ се и забравилъ, кой билъ, дали е той, или не. Като анализиралъ известна философска мисъль, изпадналъ въ забрава и взелъ да си мисли: дали съмъ азъ професоръ Браунъ, който прѣподавамъ на тѣзи студенти? Като се явява такова съмнѣние въ него, той напушта аудиторията. Послѣ влиза отново въ аудиторията и запитва студентитѣ: кога и прѣди колко часа влѣзе при васъ професоръ Браунъ? Тѣ му казватъ кога влѣзълъ и кога излѣзълъ изъ аудиторията. Питамъ: защо този професоръ Браунъ се съмнѣва? По същия начинъ и у васъ се явяватъ подобни съмнѣния. Нѣкой пжъ вие съзнавате, че сте лошъ. Щомъ станете лошъ, не сте професоръ Браунъ. Послѣ казвате: азъ не съмъ лошъ, добъръ човѣкъ съмъ. Щомъ сте добъръ, вие сте професоръ Браунъ. Какъ е възможно човѣкъ едноврѣменно и на едно и също място да биде и добъръ и лошъ?

Слѣдователно, добротата и лошевината сѫ двѣ състояния, двѣ краски на човѣшкото сърце или на човѣшката душа, чрѣзъ които човѣкътъ се познава. Въ същностъ, душата нѣма такива краски, тя не може да биде нито лоша, нито добра. Въ този смисълъ въ душата не може да съществуватъ контрасти. Тя седи надъ лошевината и надъ добротата.

Азъ казвамъ: нѣма доброта вънъ отъ Любовъта. Когато съвременнитѣ хора казватъ, че доброто може да съществува вънъ отъ Любовъта, това не е вѣрно. Когато хората проявяватъ Любовъта и живѣятъ по нейния законъ, тѣ ставатъ добри. Когато казвате, че нѣкой човѣкъ е много добъръ, азъ подразбирамъ, че той е човѣкъ безъ любовъ.

Този човѣкъ казва самъ за себе си: азъ съмъ милостивъ човѣкъ, давамъ милостиня на хората. Казвамъ: ти правишъ милостиня, ти си справедливъ човѣкъ, защото не искашъ да се урони твоя престижъ. Ти си честенъ, не отъ любовь къмъ честността, но защото искашъ да имашъ повече клиенти въ дюкяна си. Ти можешъ да работишъ въ какво и да е направление, но докато мисълта ти е чисто материална, ти не можешъ да свършишъ тази работа, както трѣбва. Тогава ще те питамъ: ти професоръ Браунъ ли си? За да наречемъ нѣкого човѣкъ, той трѣбва най-първо да бѫде разуменъ. Въ какво седи разумността на човѣка? — Той трѣбва да съпоставя нѣщата правилно. Запримѣръ, никога не трѣбва да тълкувате криво поведението и постъпките на хората. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ взима извѣстно направление въ живота си. Щомъ си разуменъ, ти не трѣбва да тълкувашъ неправилно тази негова постъпка. Дигнешъ ли ржката си, трѣбва да знаешъ защо я вдигашъ. Дигна ли азъ ржката си, ти трѣбва да знаешъ защо правя това. Казвашъ: този човѣкъ си вдига ржката, защото тъй пожелалъ. Не, това сѫ предположения. Ако мръдна окото си, или вѣждата си, ти като разуменъ човѣкъ, трѣбва да знаешъ чиститѣ мотиви на тия движения. Казвашъ за нѣкого: той е много смиренъ човѣкъ, нищо не вижда, като божа кравица. Каква ти божа кравица? Представлява се за много смиренъ, а всичко вижда. Пѣкъ като го сравнявате съ божа кравица, питамъ ви: каква интелигентност може да има въ една божа кравица? Най-послѣ Господъ нуждае ли се отъ такива божи кравици? Въ този смисълъ подъ божа кравица ние разбираме една дребна идея, която показва жертвата на Любовъта. Кравата е символъ на Любовъта. Хората, като изгубили Любовъта, създали тази малка кравичка. Когато извѣстно желание или извѣстна мисълъ у човѣка е абсолютно безкористна, човѣкъ намира едно удоволствие въ нея. Колкото и да е дребна една мисълъ, т. е. дали тя е проявена къмъ нѣкое растение, животно или човѣкъ, шомъ е безкористна, вие винаги ще почувствувате радостъ. Това е споредъ закона на Любовъта.

И тъй, ние сме свързани съ растенията, понеже тѣ сѫ съединителната нишка между човѣшкия животъ и този на животните. Човѣкътъ и животните представляватъ два противоположни полюса. Разрушителните сили у човѣка, силитѣ, които творятъ и алчността у животните трѣбва да прѣминатъ прѣзъ растенията. Като знаете това нѣщо, вие трѣбва да пазите вашия носъ, защото той е вашата интелигентност. Носътъ представлява горитѣ въ вашия организъмъ, затова не ги изкоренявайте. Изкорените ли ги,

всъка дъятелност у васъ, всъка мисъль, всъко чувство ще прѣстанатъ. Тогава вашиятъ носъ или ще се вглъбне, като охлювъ, или ще се разкриви, или ще се разшири — все ще придобие известна аномалност. Стане ли нѣкакво деформиране на носа ви, това показва, че горите у васъ не растатъ правилно. Щомъ не растатъ правилно, вашата интелигентност се намалява, и вие нѣмате вече разумна връзка съ живата природа. Ето защо невидимиятъ свѣтъ сѫди за нашето развитие и разумност по състоянието, въ което се намиратъ нашите гори въ сърцето. По отношение на невидимия свѣтъ всички наши чувства прѣставляватъ долини съ ароматни цвѣти и хубави гори съ чисти, кристални извори.

Човѣшкото сърце е отличенъ оазисъ. Когато нѣкой висшъ духъ слѣзе на земята, той влиза въ човѣшкото сърце да си почине. А когато иска да посѣти нашата култура, да види какви училища, какви театри, какви лаборатории и библиотеки сме направили, той се качва горѣ въ челото, по високите планински върхове. Иска ли най-послѣ да знае, каква е икономията въ живота ни, какъ прѣживѣваме при домашните си, той слиза долу въ брадата. Слѣдователно, всички висши духове, които искатъ да провѣрятъ, какъ живѣмъ, ще кацнатъ на брадата ни, или на носа ни, или на челото ни. Въ това отношение и мухите знаятъ този законъ. Тѣ казватъ на човѣшкия носъ. Защо? — Понеже мухата е чрѣзмѣрно активна, търси такова място, дѣто да остави своята енергия. Какъ се освобождаватъ мухите отъ своята енергия? — Като жилятъ. По жилата на мухите се събира излишъкъ отъ енергия, която като не могатъ да задържатъ въ себе си, жилятъ и така се освобождаватъ отъ нея. Тѣ оставятъ по този начинъ тази излишна енергия въ нашите тѣла. Това става най-често при промѣна на врѣмето. Въ живота ние срѣщаме хора, които обичатъ да се каратъ. Защо се каратъ тѣ? — По сѫщата причина, по която мухите живятъ. Когато у тѣхъ се събере много излишна енергия, тѣ търсятъ място да я прѣнесатъ. Какъ я прѣнасятъ? — Чрѣзъ езика си. Езикътъ на човѣка е неговото жило. Тамъ се събира излишната енергия, която прѣдизвиква отварянето на устата, и човѣкъ започва да вика, да се кара. Така се прѣнася тази енергия. Има и друго място, дѣто може да се на трупва енергията. Запримѣръ, тази вечеръ се прочетоха много хубави работи. Колко отъ изказаните мисли можахте да възприемете? Много отъ изказаните работи бѣха за вашия умъ, други — за вашето сърце, а трети — за вашия стомахъ. Питамъ ви: когато вие говорите за любовта на земята, какво подразбирате?

Отъ ваше гледище, по какво се отличава човѣка на

Любовта? Той е човѣкъ съ прѣкрасенъ умъ, съ прѣкрасно сърце и съ прѣкрасна воля. Когато се явите при човѣка на Любовта за нѣкаква услуга, той нѣма да ви откаже, всѣкога е готовъ да ви приеме и служи. Човѣкътъ на Любовта никога не се налага. И когато ви служва въ нѣщо, той постѣпенно така, че съ нищо не уронва вашия престижъ. Той върши всичко, като за себе си. Ако той е богатъ, и вие дойдете при него, ще ви каже: „Наскоро като изучавахъ живота си, разбрахъ, че вие сте били мой братъ. Още отъ прѣди десетъ години азъ получихъ отъ баща си 100,000 лева, като ми каза: ще дадешъ 50,000 лева отъ тѣзи пари на брата си. И ето, толкова години вече какъ ви търся, едва днесъ ви намѣрихъ. Вземете тѣзи пари отъ брата си“. Той ще ви убѣди напълно въ това, че сте неговъ братъ. Какъ? — Ще ви докаже това нѣщо като окултенъ ученикъ.

И сега, ако вие разбирате живота по обикновеному, че нѣкой ангелъ отъ невидимия свѣтъ ще слѣзе да се занимава съ васъ, вие ще чакате дълго врѣме. Ако пъкъ чакате да стане нѣщо отвѣтъ въ тѣлото ви, сѫщо тъй има да чакате много. Туй, което ще стане съ васъ, трѣбва да се извѣрши извѣнъ тѣлото ви. Апостолъ Павелъ ималъ такава опитностъ. Той казва: „Бѣхъ прѣнесенъ въ небето, не зная, дали това бѣше въ тѣлото ми, или извѣнъ тѣлото ми, но имамъ такава опитностъ, която желалъ бихъ всички да изпитате“. Нека у всинца ви се зароди желание да се познавате. Сутринь, като станете, нека изпѣжнатъ въ съзнанието ви слѣднитъ три нѣща: вашата мисъль, вашето чувство и вашата сила, въ какъвто размѣръ Богъ ви ги е далъ. Значи, станете ли сутринь, първата ви работа е да разгледате, каква нова мисъль е вложена въ вашия умъ; послѣ, какво ново чувство се появява въ вашето сърце и най-послѣ, каква нова сила се проявява въ вашата воля. Това трѣбва да става всѣка сутринь обезателно! Станете ли, не бѣрзайте! Направете единъ малъкъ прѣгледъ на вашия умъ, на вашето сърце и на вашата воля и вижте, какво ново ви е посѣтило прѣзъ нощта. Ако не схванете тази нова мисъль, това ново чувство и тази нова сила, вие ще прѣкарите цѣлия денъ въ единъ вжтрѣшенъ безпорядъкъ, и вечеръта, като се върнете дома си, нѣма да бждете доволенъ отъ себе си.

Тази сутринь, напримѣръ, какво ни показва изгрѣва на слѣнцето? — Че и душигѣ ни трѣбва да бждатъ така ясни, отворени. Вие видѣхте, колко хубавъ бѣше този денъ! Имаше ли облаци? — Не. Облацитѣ показватъ мисли отъ грубъ характеръ. Днесъ нѣмаше такива мисли, затова небето бѣше чисто, ясно, и слѣнцето изгрѣ свободно, безпрѣятствено. Слѣдъ това къмъ обѣдъ то достигна до своя зенитъ, пакъ така

чисто и ясно и най-послѣ залѣзе. Слѣнцето на физическия свѣтъ залѣзе, но остави у васъ впечатления, които вие трѣбва да разработвате прѣзъ тази година. Слѣнцето днесъ казва на всинца ви: „Вие трѣбва да имате въ себе си такова ясно слѣнце, безъ никакви облаци! Вжтрѣ вие трѣбва да имате ясенъ день, безъ никакви облаци и безъ никаквъ вѣтрецъ. Не че нѣма да има никаквъ вѣтрецъ, но той не трѣбва да измѣня посоката на вашето движение. Вѣтъръ духа, вода-та тече, а дърветата оставатъ перпендикулярно къмъ земята. Твърдитѣ прѣдмети запазватъ своето перпендикулярно положение къмъ земята. Слѣдователно, когато човѣкъ се движи перпендикулярно къмъ земята, това движение е свойствено на твърдата материя. Движението на течностите показва живота на растенията, а движението на вѣтровете показва проявленietо на мисъльта. Човѣкъ трѣбва да разбира законите на вѣтъра; той трѣбва да разбира законите на водата и най-послѣ трѣбва да разбира законите на твърдата материя, които дѣйствуваатъ въ самия него. Споредъ тази наука твърдитѣ, течнитѣ, въздухообразнитѣ и огненитѣ вещества трѣбва да бѫдатъ въ известна пропорция, или въ известно съотношение у човѣка. Никога не трѣбва да загасявате свещения огнь на вашия животы! Кажете ли, че сърцето ви е истинило, това означава, че вие сте загасили свещения огнь на вашия олтарь. Каквото и да става, никога не изгасвайте вашия свещенъ огнь! Каквото и да става въ свѣта, слѣнцето може да изгрѣва и да залѣзва хиляди нѣжи, но казвамъ ви: не изгасвайте свещения огнь на живота си! Огънътъ всѣкога трѣбва да гори, свѣщта всѣкога трѣбва да свѣти и въ духовния свѣтъ трапезата всѣкога трѣбва да бѫде сложена, никога да се не вдига! Тамъ нѣма вдигане и слагане на трапезата. Защо? — Понеже всѣкога трѣбва да се яде. Казахъ ви по-рано и пакъ ще ви кажа: ако въ духовния свѣтъ изпиете всичката вода отъ чашата си, и чашата ви ще изчезне, всичко ще се свърши.

Сега, да дойдемъ до качественото знание, съ което трѣбва да прѣкарате тази година. Не може да се побѣди каква и да е мѫчнотия безъ единъ срѣтъ умъ. Човѣкъ трѣбва да бѫде много уменъ и разуменъ. Не може да побѣдите каква и да е мѫчнотия безъ едно добро и устойчиво сърце. Не може да побѣдите каквато и да е мѫчнотия безъ една волева сила. Тия три нѣща трѣбва да имате. Когато нѣкой ви обикне, той ви обича за тия три нѣща именно: за вашия умъ, за вашето сърце и за вашата сила. Той ще ви обикне, а нѣма да ви възлюби. Обикне ли ви веднѣжъ, дълго време ще ви обича, а Любовъта ще дойде отпослѣ. Знаете ли кога ще дойде Любовъта? Споредъ васъ

кога идва Любовъта? Да възлюбишъ нѣкого, значи да го обожавашъ. Когато вие казвате нѣкому, че трѣба да ви люби, азъ разбирамъ, че той трѣба да ви обожава. И наистина така е. Когато залюбишъ нѣкого, ти започвашъ да го обожавашъ. Египтяните обожаваха аписа, обожаваха и котката. Ако нѣкой се осмѣляваше да убие една котка, намираща се в затвора. Любовъта изисква правилно разбиране на нѣщата. Нѣкой ви люби, но при това вижда всички твои погрѣшки. Това не е Любовъ. Любовъта изключва всѣкакво подозрѣние, всѣкакво съмнѣние, всѣкакво недоволство. За онзи, когото любишъ, ще жертвувашъ абсолютно всичко. И когато казваме, че Богъ ни люби, ние виждаме проявенъ сжинският законъ: Богъ жертвува всичко заради насъ. Той е създадълъ този свѣтъ за насъ, и каквото ни трѣба за всеки денъ, доставя ни го. Отъ толкова милиарди години, всеки денъ Богъ ни изпраща своето благословение, за да задоволи всички твои недоволства. И почти е сполучилъ да ни задоволи.

Вие не можете да намѣрите животъ по-хубавъ отъ този, който имате сега. Ако мислите, че можете да любите, безъ да разбирате закона на Любовъта, вие сте на крила посока. Въ това именно седи разочарованието на двама души. Тъй трѣба да се обожаватъ, безъ да виждатъ своите погрѣшки и неджзи, но същеврѣменно да не виждатъ и своите добродѣтели. Когато любишъ нѣкого, ти не трѣба да виждашъ нито добродѣтелите му, нито неджзите му. Тогава какво ще любишъ въ него? — Неговия умъ, неговото сърце, неговата сила. Това е човѣкътъ. Доброто у човѣка се изразява чрезъ известни постежки. Не мислете, че ако азъ направя едно добро дѣло, това трѣба да даде поводъ да ме обичате. Утрѣ пъкъ може да набия нѣкого. Трѣба ли въ този случай да ме намразите? Ако въ първия случай ме обикнете, а въ втория случай ме намразите, и въ двата случая не сте прави.

Сега ще се върна къмъ главната си мисъль. Ще гледате, кое указва прѣобладаващо влияние въ всѣки единого отъ васъ: дали ума, сърцето или волята. У нѣкой отъ васъ умътъ надделява, и той казва: мисъль трѣба! У нѣкой надделява сърцето, и той казва: човѣкъ трѣба да има сърце! У нѣкой надделява силата, и този човѣкъ казва: азъ трѣбва да работя! Човѣкъ, който говори само за работа, той е волевъ човѣкъ. Човѣкъ, който говори само за доброто сърце, той подразбира растенията. А човѣкъ, който говори само за мисъльта, той подразбира хората. Но свѣтътъ не е създаденъ само отъ хора.

Днесъ, при самовъзпитанието на човѣка не се изисква

голъмо усилие. Стариятъ методъ за самоизмъчване, за самоосъждане е билъ връмененъ методъ само, той не е донесълъ добри резултати за човѣчество. Да се хвалишъ или да се самоосъждашъ, това сѫ два различни методи, които не даватъ добри резултати. Въ свѣта или ще хвалятъ човѣка, или ще го укоряватъ, или ще бѫдатъ индиферентни къмъ него. Третото състояние е най-лошото, което човѣкъ може да прѣживѣе. Въ всѣки даденъ случай азъ трѣбва ясно да съзнавамъ, какво мога да направя съ своя умъ, какво мога да направя съ своето сърце и какво мога да направя съ силата на своята воля. За всичко това азъ трѣбва да си дамъ правиленъ отчетъ.

Никога не трѣбва да се нагърбваме съ работа, която не можемъ да свършимъ. Запримѣръ, вие какво очаквахте да придобиете отъ днешния денъ? Благословение ли очаквахте? Питамъ ви: вие, напримѣръ, кого можете да благословите? Бащата благославя само онзи синъ, когото люби. Той даже ржката си не туря върху онзи синъ, когото не люби. Кого благослови Яковъ? Кого благослови Христосъ?—Той вдигна ржцѣтъ си и благослови своите ученици, които любѣше. Христосъ любѣше Иоана, който седеше и физически по-близо до Него, защото Иоанъ вжтрѣшно разбираще своя Учителъ. Близостта седи въ разбирането. Да любишъ нѣкого, значи да го разбиращъ. А да оцѣнявашъ любовта му, значи да не злоупотрѣбявашъ никога съ нея. Ще помните слѣдния законъ: ако имате единъ приятелъ, той ще ви обича отъ сутринята до обѣдъ, а вие ще възприемате; отъ обѣдъ до вечерята вие ще го обичате, той ще възприема. На другия денъ полюситъ на любовта ще се измѣнятъ: отъ сутринята до обѣдъ вие ще го обичате, той ще възприема; отъ обѣдъ до вечерята той ще ви обича, вие ще възприемате. Понѣкога вие очаквате само да ви обичатъ, тѣрсите човѣкъ да ви обича. И намирате такъвъ човѣкъ. Но за да не изгубите Любовта, трѣбва да знаете, че въ понедѣлникъ сутринята вие ще обичате, въ вторникъ сутринята ще ви обичатъ, въ срѣда сутринята ще дойде другъ нѣкой да ви обича и т. н. Затова, всѣка сутринъ като ставате, ще се запитвате: какво трѣбва да правя тази сутринъ, да обичамъ ли, или да ме обичатъ? Ще видите, че този законъ е вѣренъ. Вие казвате: единъ денъ, като дойде Христосъ на земята, ще ни научи, какъ да се любимъ. Христосъ по два пъти нѣма да дохожда на земята. Той дойде веднъжъ и още не си е заминалъ. Отъ какъ е дошълъ, Той не е напушталъ земята и постоянно говори на хората. Когато казваме, че Христосъ трѣбва да дойде втори пътъ на земята, това е по отношение на нашето съзнание. Когато ва-

шето съзнание се пробуди, ще можете да изпитате великия законъ на Любовъта, която Христосъ е вложилъ въ сърцата на хората. Всъки, който ви люби, ще запали или вашия умъ, или вашето сърце. И тогава вие казвате: сърцето ми изгорѣ! Казвамъ: зависи кой ви е запалилъ и какъ ви е запалилъ. Ако сте барутъ или динамитъ и ви запалятъ, ще избухнете, ще експлодирате и отъ васъ нищо нѣма да остане. Но ако ви запалятъ по всички правила на паленето, както Христосъ запалва сърцата на хората, отъ васъ ще излиза мека, приятна свѣтлина и топлина. Вие казвате: боли ме нѣщо сърцето, но приятна ми е тази болка. При такова запалване всъки човѣкъ се радва, че у него вече гори свещения огънь на Любовъта. Нѣма по-красиво нѣщо отъ този свещенъ огънь!

И тъй, азъ ви желая да добиете този свещенъ огънь на Любовъта, съ който да се запалятъ вашите умове, вашиятъ сърца и вашата воля или вашите причинни тѣла! Прѣзъ тази година азъ искамъ да станете не отъ меките хора, но отъ кротките хора, да наследите земята. Кроткиятъ човѣкъ е човѣкъ на Любовъта. Ако нѣмате любовъ, не можете да бѫдете кротки хора. Кротостта е качество на Любовъта. Когато казваме, че нѣкой човѣкъ е кротъкъ, ние знаемъ, че той е придобилъ Любовъта, той е придобилъ земята въ наследство. Та каквito мѫжнотии и да имате, стремете се да познаете себе си!

Може ли нѣкой отъ васъ да каже, каква бѣше главната идея въ стихотворенията, които се четоха тази вечеръ? Кое отъ тѣхъ ви се хареса най-много? Въ първото стихотворение се чете за щастието. Какъ мислите, съществува ли щастие на земята? Азъ ви говорихъ за щастието и ви казахъ, че ако чакате щастието да дойде въ кѫщата ви, то никога нѣма да дойде, вие трѣбва да отидете при него. Който дира щастието, може да бѫде щастливъ, но който го чака на крака да му дойде, никога щастливъ не може да бѫде. Щастието ще мине покрай него и ще си замине.

Това стихотворение, въ което се говори за новото и старото вино, се отнася до стиха, въ който Христосъ казва: „Ново вино не се туря въ стари мѣхове“. При това, новото вино не трѣбва да ферментира. Ако вие имате мисли, които ферментиратъ, тѣ сѫ въ състояние да пукнатъ мѣховетъ. Защо е нужно за хората ново вино? Виното не трѣбва да ферментира! Тъй и човѣкъ никога не трѣбва да ферментира. Той трѣбва да си остане винаги младъ. Ако човѣкъ отъ раждането до смъртъта си остане все сладъкъ, това показва, че той никога не е ферментиралъ. Ако пъкъ се вкисва въ живота си, това показва, че той е ферменти-

ралъ. И религиозните хора могат да ферментиратъ. Когато искатъ да ги запазятъ отъ ферментация, турятъ ги въ бутилки, запушватъ ги, за да не влезатъ въ тяхъ тия бацили, които съж причина на ферментацията. Има известни мисли у човека, които съдържатъ въ себе си такива сокове, които лесно ферментиратъ. Пръди няколко дни единъ младъ братъ казваше: „Остарѣхме ние вече!“ Защо е остатълъ? — Понеже не може да люби, пъкъ и няма кого да люби. Това означава старостъта. Щомъ стариятъ има кого да люби, подмладява се. Любовъта подмладява хората. Та когато някой човекъ каже, че е остатълъ, това показва, че той е изгубилъ своите мисли, чувства и своята сила и сега не му остава друго, освенъ да чака смъртъта си. Това е най-лесното. Смъртъта не дава петъ пари за човекъ. Тя не само че не го цени, но ще накара близките му да му направятъ ковчегъ, да го пригответъ за онзи святъ. Близките му, обаче, ще кажатъ: сега ли намери да умира? Да, но смъртъта не плаща нищо, тя не иска нищо да знае. Казвамъ: не е време за умиране. Човекъ тъй тръбва да се пресели отъ този святъ, че да не плаща нищо. На земята ще остави само горните си дрехи, а съ себе си ще вземе най-същественото. Но да оставимъ тия неща, тъй съж алегорични работи.

Човекъ тръбва да люби! Когато казвамъ, че човекъ тръбва да люби, не се плашете. Вие тръбва да разбирате правилно Любовъта; тръбва да я освободите отъ всички посторонни възгледи, отъ всички качулки, панделки, съ които сте я натоварили. Въ Любовъта има светла мисъл, светло сърце и светла сила. По това именно се отличава Любовъта. Тази светла мисъл ще извърши всичко заради васъ. И светлото сърце ще извърши всичко заради васъ. И светлата сила ще извърши всичко заради васъ.

И тъй, запомните всичко това, което ви казвамъ. Вие питате: обича ли ме този човекъ? Щомъ ви обича, Богъ е, Който обича, не се съмнявайте! Помните следното нящо: човекъ не може да обича. Човекътъ не е Любовъ. Той още не се е научилъ на този законъ. Човекътъ може да те обича, но той е само носителъ на Любовъта! Само Богъ е Любовъ. Следователно, когато казвате, че обичате някого, тогава ще подразбирате, че Богъ се проявява чрезъ васъ. Когато някой ви обича, пакъ същиятъ законъ действува. Ще знаете, че Богъ се проявява чрезъ васъ и няма да се съмнявате. Господъ казва: „Утръ, като се явятъ облаците и застанчатъ слънцето, вие не можете да обичате. Лжите не могатъ да проникнатъ презъ облаците“. Който има любовъ, тръбва да се качи надъ облаците. Момата, която обича възлюбения си, напушта бащиния си домъ и

отива при него. По същия начинъ, ако ти обичашъ Бога, ще напуснешъ земята, твоята бащиния и ще се качишъ надъ облаците. И тогава нѣма да се страхувашъ, че слънцето ще се застанчи. Ти си у дома си вече.

Като ви говоря за Любовъта, вие си представлявате като обектъ на тази любовь нѣкой човѣкъ. Затова нѣкоя сестра, напримѣръ, ще каже: едно врѣме имахъ единъ възлюбенъ, но го изгубихъ вече. Не, това не е било никаква любовь. Той е билъ единъ актюоръ на сцената. Ако този човѣкъ презъ цѣлия си животъ не е готовъ да сподѣли съ тебе всички тягости и скърби, той не те обича. Човѣкъ, който ви обича, дѣто и да се намира, въ Америка, въ Африка било, всѣкога ще ви изпраща своята мисъль, свояята сила. За Любовъта врѣмето и пространството нѣматъ никакво значение. За онзи, който люби врѣме и пространство не съществуватъ. Въ този смисъль всѣки човѣкъ може да люби и то всички хора. Като живи единици, всички хора съставляватъ нѣщо красиво.

Моето желание е да се зароди у васъ красива мисъль. Та като се събудите сутринъ, схванете най-малкото въ себе си, но това, което е мощно: мощната мисъль, мощното сърце и мощната воля. Вие често казвате: „Азъ не искамъ да бѫда подъ влиянието на когото и да е, искамъ да бѫда господарь. — Никога не можете да бѫдете господарь. Всѣки човѣкъ, който иска да бѫде господарь въ свѣта, непрѣменно ще бѫде робъ. Азъ бихъ желалъ да видя нѣкой човѣкъ свободенъ. Нѣма свободни хора въ свѣта. Никой царь не е свободенъ. Никой ученъ човѣкъ не е свободенъ. Свободата седи въ слѣдното: Богъ да живѣе въ насъ, и ние да живѣемъ въ Бога. И Христосъ казва така: „Азъ съмъ въ Отца си, и Отецъ ми е въ мене“. Това е великата свобода на живота. Човѣкъ трѣбва да подържа това си състояние при всички скърби и страдания. Чухте, какво се каза въ едно отъ стихотворенията тази вечеръ: „Ако съмъ поетъ, бихъ възпѣлъ скрѣбъта и страданията“. Да, така е, скрѣбъта и страданията се понасятъ само съ Любовъта. Тъй мисли само любещия човѣкъ, а човѣкъ, който нѣма любовь, даже и съ малкия си прѣстъ да го докоснете, ще каже: втори пътъ не искамъ да те видя!

Та сега смѣло мога да ви кажа, че днешниятъ изгрѣвъ на слънцето е отъ извѣнреднитѣ. Отъ какъ е започнало нашето дѣло, почти не е имало такъвъ изгрѣвъ. Той е епохаленъ. Ще видимъ какъвъ ще бѫде изгрѣвътъ слѣдната година. Каквото успѣхте да възприемете тази сутринъ, то ще бѫде за васъ благословение. Азъ мога да уподобя днешния изгрѣвъ на Божията Любовь. Желая на всички ви

да мязате на днешния денъ, да носите благата на този денъ и да се проявите тъй, както слънцето се прояви днесъ.

И тъй, бждете увѣрени, че всичко, каквото искате, всичко, каквото мислите, всичко каквото чувствувате, ще бжде. Като казвамъ, че ще бжде всичко, което искате, какво подразбирамъ? — Ще бжде всичко онова, което ние искаме, и което Господъ иска. Ако ние правимъ всичко онова, което и Господъ прави, ще бжде. И най-послѣ, всичко онова, на което Богъ е турилъ начало въ свѣта, на което и ние сме турили начало, ще бжде. Правилно трѣбва да разбирате, какво значи да искате и да се осѫществи вашето искане. Значи, ще бжде, т. е. ще се реализира само онова, въ което има съгласие между Бога и васъ. Искате ли това, което Богъ иска, ще бжде! Вършите ли заедно съ Бога това, което Той върши, ще бжде! Туряте ли начало на нѣщо, на което и Богъ туря начало, ще бжде! Когато се реализира всичко онова, което Богъ е намислилъ да направи, ще опитате думитѣ на апостолъ Павелъ, който казва: „Нито око е видѣло това, което Богъ има да направи; нито въ ума на човѣка е идвали мисъль за това, което Богъ е приготвилъ за тѣзи, които Го любятъ“. Днесъ всички съзнателни хора се приготвяватъ за този славенъ денъ. Ако Любовъта ви посѣти сега, когато не сте готови, вие ще се прострете на земята и ще кажете: стига Господи, не мога да издържамъ! Така е, вие не можете да издържите даже една минута на Любовъта. Тя изисква герои хора. Вие ще се разтопите отъ нея като лоена свѣщъ. Ние, обаче, не искаме да се разтопите, но да се разгорите и да свѣтите. Топенето на свѣщъта показва, че не е доброкачествена. Затова ние искаме да се запалите, да горите безъ да изгаряте и отъ васъ да излиза топлина и свѣтлина.

Дзъ ви поздравлявамъ съ новата година на Любовъта! Желая ви да бждете тъй ефирни, както Любовъта, и слънцето на душата ви да изгрѣва и да залѣзва тъй, както днешното слънце изгрѣ и залѣзе!

Само Божията Любовь е Любовь.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 22 Мартъ — духовната година — 1927 г., въ гр. София.